

ŠANCE

Tak, ještě nařídít správnou teplotu. Všimla jsem si, jak během let strkám nos stále blíž a blíž ke kolečku programátoru pračky, abych se trefila. Letmý pohled do kuchyně, kde sedí manžel u novin, mě ujišťuje, že je fakt sobota. Nespletla jsem se. Peru ručníky, kdy mám, naučený rituál jako spousta jiných. Tvoří moji skutečnost, naplňují mě klidem. Nostalgicky zavzpomínám, kolikrát za ta dlouhá léta jsem termín měnila. Děti jezdily z internátů, víkendové služby, a naopak pracovní doba od pondělí do pátku. Možná 15 let jsem prala v neděli? Skoro deset v pátek? Naštěstí se to posledních osm let ustálilo na sobotě, děj se, co děj. Žádný chaos, ten nemám ráda. Narovnáím pobolívající záda a zaposlouchám se do jemného vrnění své spolehlivé přítelkyně. Mohu odškrtnout a ...najednou se mi vrátí sen, který se mi na dnešek zdál. Ne poprvé, zdává se mi často. Poslední dobou hodně často. Procházím se po vysokém kopci plném zeleně, rozkvetlých květů a vzrostlých, zdravím kypících stromů. Slunce září na blankytné obloze a hřeje mě do tváří, které současně hladí příjemně teplý vánek. Jdu neviditelnou cestičkou, pokaždé stejnou. A vždycky se zastavím několik metrů před skalním výčnělkem zdobícím horizont. Nikdy jsem nedošla přímo k němu. Až dnes.

Sedám si na okraj vany a soustředěně vracím mysl ke snu, k jeho konci. Stojím před kamenem a všímám si vyrytého nápisu. HORA ŠANCÍ. Co to je za nesmysl? Chvilí čekám, nic se neděje... Ano! Už vím, kdy jsem se vzbudila. Otáčím se, kráčím zpět a náhle slyším šepot: „Končí garanční doba, dej pozor, dnes večer končí záruka...“ Tak proto jsem hned vyskočila z postele a zkontrolovala maso, které jsem večer vyndala z mrazáku. Bylo v pořádku a mně možná dvacet minut trvalo, než jsem prohlédla potraviny, které by mohly připadat v úvahu. Proto jsem začala prát později. Opravdu jsem nic nenašla. Házím sen za hlavu a chystám se na další odškrtnutí.

Pozdě odpoledne zazvoní telefon. Volá mi přítelkyně Radka. Ale co to? Muselo se něco stát, v sobotu nikdy nevolá...

„Mám pro tebe pracovní nabídku, kterou prostě nemůžeš odmítnout. Potřebuju ale okamžitě odpověď. S platem půjdeš minimálně o desítku výš. Slyšíš?“ chrlí ze sebe a já jen polknu. „Okamžitě, to znamená hned, chápeš? Je to tvá životní šance, proboha, ...tak už něco řekni. Přesně tvoje specializace a tvé zkušenosti... phá, jak dlouho už makáš jak otrok pro toho vykořisťovatele z dob kapitalismu s nelidskou tváří? Třicet let? Říkám ti, že ještě dnes mu musíš zavolat, že dáváš okamžitou výpověď a mně svůj nástup do firmy snů potvrdit! No tak posloucháš mě vůbec?“ Ze změti slov mi utkvělo v mozku pouze jedno. ŠANCE. Tak proto mě dnes sen dovedl až ke kameni. Najednou mé rituály ztratily smysl. Tohle je VÁŽNĚ poslední šance.

„Jo,“ vydechla jsem, „Beru, zavolám mu.“ Vytípnu hovor a vedena krysařovou píšťalkou vyťukávám číslo svého šéfa...

Do večera kašlu na všechny rituály i povinnosti a přemýšlím o své šanci. Jak se zhostím nových úkolů? Najednou se mi chce létat nebo aspoň někam utíkat. Žilami mi proudí adrenalin, který neznám. Zpívám si aspoň ve vaně a těším se na svůj sen. Těsně předtím, než zalezu do postele, zazvoní telefon. Znovu Radka.

„Hele, je mi to blbý, ale nevyjde to...“ Tělo mám v okamžiku paralyzované.

„Co? Ale já...“

„Vím, musíš to stornovat, omluvit se, já nevím... Ten blbec, jako šéf firmy, si ten flek už stihnul obsadit sám. Nějaká mladá, no asi ...víš co?“ Tělo se nehýbe, ale mozek ano. Dám to do

pořádku, hned ráno, můj šéf ví, co ve mně má, nenechá mě odejít, přijme moji omluvu za zbrkllost. Konečně padám do postele a těším se na sen. Aspoň ten sen!

Kráčím pustou a prázdnou planinou, občas narazím na holé a uschlé větévky keře nebo pahýl mrtvého stromu. Vyhýbám se kalužím špinavé vody a černého páchnoucího bahna. Olovené mraky, které prohání studený vítr, nedají slunci šanci a já se choulím zimou. Náhle si všimnu skalního výčnělku. Je stejný jako na té hoře. Jdu k němu a čekám, že mě něco zarazí. Že se probudím. Ne, sen mě vláčí až k němu. Čtu nápis zčásti zakrytý nánosy bláta: PLANINA STEREOTYPU A RITUÁLŮ. Proč se sakra nevzbudím?